

ereqveres, hvilken Dag det skal være. Den ærede Minister har selv sagt i sine Motiver, at de falske Høiesteretsdomme skulle ereqveres, naar nogen Umhyndig, som er besvegen, forlanger det; men nu forekommer det mig, at i Medfør af denne Udtalelse, hvis Rigtighed jeg erkjender, maa den ærede Minister ereqvere denne Høiesteretsdom hos Enken, naar det forlanges af de Paagjældende — navnlig det Gersdorffske Fideicommiss — som savne de 900 Rd. plus 11 Mars Rente. Naar disse forlange Dommen ereqveret, maa det skee, og den ærede Minister vil, saavidt jeg kan skjønne, ikke med Føie kunne sige, at han vil afvente en Behandling endnu i Rigsdagen. Jeg troer derfor egentlig ikke, at denne Sag egner sig til nogen Udsættelse, efterat den har været udsat i 11 Aar; der maa dog være en Afslutning paa alle disse Undersøggelser og Domshandlinger. — De Hentbydninger, som ere gjorte af den ærede Minister og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), havde jeg egentlig ikke synderlig Øyst til at svare paa; imidlertid vil jeg dog for Sagens Skyld ikke unddrage mig derfor. Den ene Bemærkning, som jeg her maa gjøre, og som jeg hidtil har tilbageholdt, er, at Enken i sit Anbragende til Justitsministeren beklager sig over, at hun ikke var tilvarslet under den imod Schmidt anlagte Sag; thi paastaar hun, eller rettere hendes Advocat for Høiesteret, dersom jeg eller min Mand havde været tilvarslet, vilde Spørgsmaalet om mine 900 Rd. muligviis have faaet et andet Udfald. Det er denne Anke, hun fører. Jeg skulde ikke være kommen ind paa denne Betragtning, og Udvalget har ikke tillagt den nogen Vægt, fordi det hører sig for Høiesteretsdommens Rigtighed; men ligeoverfor den Omstændighed, at Ministeren viser en saa stor Strengthed med Hensyn til, hvad man skal fordrø af Almuesfolk, vil jeg ikke undlade at meddele Thinget, hvilke Besværinger Enken fører over Justitsministeren. Det er Justitsministeren, som har foranlediget Schmidt ansat, og Enken siger, at det er Justitsministeren, der har forsømt at tilkalde hende, og at hun derved har lidt Slaar i sine Rettigheder. De videre betænkelige Følger, som dette Endringsforslags Vedtagelse skulde

medføre, kan jeg godt forstaae ubledes af den Betragtning, at Sagen imod Kammerherre Benzons ikke er enbellig paadømt, og at altsaa det, der passerer her i Enkens Sag, skulde kunne have en eller anden mulig Indflydelse i Fremtiden paa den imod Kammerherre Benzons endnu verserende Sag. Dertil maa jeg imidlertid bemærke, at det, vi her foretage, eller som Udvalget foreslaaer foretaget i Thinget, ikke er en juridisk Handling, men en Villighedshandling, nemlig en Estergivelse af et Krav, som vi ansee for at være berettiget imod Enken. Jeg forstaaer ikke, at man egentlig skulde kunne benytte under en Retsdag, hvor det gjælder om juridiske Retsforfrifter, en Villighedshandling her i Thinget. Jeg troer derfor, at, om man end estergiver Enken de 900 Rd. plus Renterne, kan der ikke argumenteres eller sluttet Noget derfra i Sagen mod Kammerherre Benzons, ligesom Kammerherren ikke heller vil være besejret til derpaa at bygge den Paastand ligeoverfor Thinget, at han skulde være fri. Men disse Bemærkninger, som ere fremkomne fra den ærede Minister og den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds, nøde mig til at frembrage et Moment i Sagen imod Kammerherre Benzons, som jeg ellers vilde have undladt at omtale, fordi denne Sag, efter Udvalgets Mening, slet ikke har Noget at bestille med Niels Mortensens Enkes Sag. Dette Moment er, at Kammerherre Benzons maa antages at have vidst, at der udfordredes begge Overformynderes Dwittering, for at han kunde være fri; men nu er det netop givet, at Niels Mortensen ikke vidste det. Deri ligger den store Forskjel imellem disse Personers Retsstilling, og den maa medføre, at Forholdet stiller sig ganske anderledes for den ene end for den anden. Jeg vil ikke lade det beroe ved mit eget blotte Ord om, at Kammerherre Benzons har vidst, at begge Overformynderes Dwittering var nødvendig for at han kunde løse sig fra Forpligtelsen ligeoverfor Overformyndreriet og det Gersdorffske Fideicommiss, men jeg vil med den høitærede Formands Tilladelse oplæse en Passus af den Dom, som er assagt den 1ste August 1867 af Odense Herredsret. Det, som jeg nu skal oplæse, er det, hvorpaa jeg støtter min Udtalelse.